ఆంధ్రభూమి దినపత్రిక ఉగాది కథల పోటీలో ఎంపికైన కథ

దాహం

-టి.ఎస్.ఎ.కృష్ణమూర్తి

"సార్ మీకోసం ఎవరో పాఠకుడు. ఈ సమయంలో ఎవర్నీ చూడరని చెప్పినా వినడంలేదు. చాలా దూరంనుండీ వచ్చాడట!"

ఇంటర్‌కమ్‌లో నా సెక్రటరీ చెప్పింది వినగానే కాస్త ఇబ్బందిగా ఫీలయ్యాను. పేపర్ మీదికి ఎక్కాల్సిన కొన్ని భావాలు సరైన రూపు దిద్దుకోకుండా మనసులోనే అలుక్కుపోతుండడం వల్ల అరగంట నుండీ అవస్థపడుతూ కొంత చిరాకుగా కూడా ఉన్నాను నిజానికి. పైగా నేనా సమయంలో ఎవరినీ కలుసుకుని నా సమయం వృధా చేసుకోను.

సెక్రటరీ 'పాఠకుడు' అనడంలోనే వచ్చిందెవరో యావరేజ్ మనిషని తెలిసిపోతోంది. కాకపోతే ఆమె స్వరంలో 'పాఠకులు' అన్న మన్నన ఉండి ఉండేది తప్పకుండా. "ఇప్పుడు నేను ఎవర్నీ కలుసుకోలేను" అనేశాను.

కానీ సరిగ్గా రెండే రెండు నిముషాలలో ఇంటర్‌కం బజర్ మ్రోగింది మళ్ళీ.

"సార్ అతడు వినడంలేదు. చాలా ఏళ్ళుగా మీ అభిమాన పాఠకుడట. పైగా చాలాదూరం నుండీ మిమ్మల్ని కలుసుకోవడం కోసమే వచ్చాడట"

"పంపించండి!" అన్నాను చాలా విసుగ్గా విధిలేక.

* * *

నిముషం తరువాత నా గదిలోకి ప్రవేశించిన ఆ వ్యక్తిని పరీక్షగా చూస్తూ అతని నమస్కారాన్ని స్వీకరించి "కూర్చోండి" అన్నాను.

కొద్దిగా మాసిన గెడ్డం, కాస్త చెదిరిన క్రాఫ్‌తో ఉన్న ఆ వ్యక్తి చాలా నమ్రతగా నా ఎదుటనున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. చాలా సాధారణమైన దుస్తులు ధరించి ఉన్నాడు.

"మీ పేరు?" మామూలుగా ప్రశ్నించాను.

"మధుమూర్తి సార్!"

"ఎక్కడ్నుండీ వచ్చారు?"

"పెనుమూరు అనే ఓ చిన్న ఊరు సార్. చిత్తూరు జిల్లాలో ఉంది"

నాకు స్పష్టంగా జ్ఞాపకం వచ్చింది. నా కథల మీద, నవలల మీద ఈ మధుమూర్తి రాసిన ఉత్తరాలు అనేకం అనేక పత్రికలలో ప్రచురితం అయ్యాయి....అవుతున్నాయి. ఈ తంతు చాలా సంవత్సరాలుగా సాగుతోంది. పైగా ఇతడు నాకు కూడా ఎన్నో పర్యాయాలు ఎంతో అభిమానంతో నన్నభినందిస్తూ ఉత్తరాలు రాశాడు. మంచి ఉత్తరాలు రాయగలిగే ఆర్ట్ అతనిలో ఉంది. నిజం చెప్పాలంటే అతనిలో ఒక సద్విమర్శకుడు కూడా దాగి ఉన్నాడు. అయితే అభిమానులందరితో చనువుగా స్నేహం పెంచుకునే ఓపిక లేదు నాకు. పైగా నా స్థాయి వేరు, నా కేటగిరీ వేరు.

అందుకే "అలాగా!" అన్నాను పైకి మామూలుగా ఏం తెలియనట్లుగా.

"ఈమధ్యన ఏం రాస్తున్నారు సార్?" అభిమానంగా ప్రశ్నించాడు.

నాకెందుకో అకారణంగా చిరాకు పెరిగింది.

"ఏం రాయడంలేదు!" అన్నాను. నా స్వరంలో విసుగు ధ్వనించడం నాకే స్పష్టంగా తెలిసింది.

"మీ రచనలలో 'చీకటిరాజ్యం' నవలన్నా 'మన్నుతిన్న పాము' కథన్నా ప్రాణం సార్ నాకు!" అన్నాడతడు.

"అలాగా!" అన్నాను నేను.

పాఠక ప్రముఖులతో అంతకన్నా ప్రత్యేకంగా సంభాషణ పెంచుకోను. అది నా నైజం.

"'అడవి మధ్యన అతడు' నవల సైతం నన్నెంతో ప్రభావితం చేసింది సార్. అందులో అయితే ప్రతి ఒక్క వాక్యం పటిష్టంగా, నిర్దిష్టంగా, నిర్మాతాత్మకంగా, లోపరహితంగా ఉన్నాయి. మీ రచనలన్నింటిలో అదే మంచి హార్ట్ టచ్చింగ్ రచన అని నా అభిప్రాయం" అన్నాడు.

"వెరీగుడ్" అన్నాను అతడంతగా మాట్లాడుతూంటే "అలాగా!" అని పొడిగా అనడం బావుండదని.

"మా ఊర్లో తరచుగా కొందరు సాహితీ మిత్రులం కలుస్తూంటాం సార్. నేనెక్కువగా మీ నవలల్ని గురించి, మీ కథల్ని గురించి మాట్లాడుతుంటాను. వివిధ కోణాల్లోంచి లోతుగా విశ్లేషించి వివరిస్తుంటాను కూడా!"

"ఓ...చాలా తతంగం నడుపుతున్నారన్న మాట" అన్నాను కొద్దిగా నవ్వి. కానీ లోలోన చాలా ఆనందంగా, గర్వంగా ఫీలయ్యాను.

ఆ తర్వాత ఓ పదిహేను నిముషాలపాటు అతనే వరుసగా సాహిత్యాన్ని గురించి, నా రచనలను గూర్చి చాలా ఆసక్తికరమైన విషయాలు మాట్లాడాడు. నేను క్లుప్తవాక్యాలతో సంభాషణ సాగడానికి నావంతు సహకారాన్ని అందించాను.

సందేహం లేదు. ఈ మధుమూర్తి నన్నూ, నా రచనల్ని పిచ్చిపిచ్చిగా అభిమానిస్తున్నాడు కానీ నా సమయం అతి విలువైనది కదా! ఇలా వచ్చి వెళ్లే అభిమాన, వీరాభిమానుల కోసమే నా సమయమంతా గడిచిపోతే ఎలా? నెమ్మదిగా వాచీకేసి చూసుకున్నాను. అతడు అర్థం చేసుకున్నాడు.

"ముఖ్యంగా మూడు పనుల మీద వచ్చాను సార్!" అన్నాడు.

"ఏమిటవి?"

"ఒకటి మిమ్మల్ని ప్రత్యక్షంగా చూడడం. ఆ పనికాస్తా సక్సెస్‌ఫుల్‌గా పూర్తయింది. రెండవది..." అంటూ ఆగాడు.

"చెప్పండి.." విసుగే మాత్రం వ్యక్తం కానీయకుండా అన్నాను.

"మీ ఫోటో ఒకటి తీసుకువెళ్లాలి!"

"నో....నో మిస్టర్ మధుమూర్తీ. నా ఫోటోగ్రాఫ్ ఎవ్వరికీ ఇవ్వను. అసలు అంత అవసరం ఏముంది? చాలా పత్రికలలో నా ఫోటో ప్రచురింపబడింది కదా?"

"అవుననుకోండి. కానయితే నా పర్సనల్ ఆల్బంలో ఉంచి నాకోసం వచ్చే సాహితీమిత్రులకు చూపుతుండాలని..."

"నో మధుమూర్తీ... మీ సాహితీ మిత్రులకు పత్రికలలో ప్రచురితమైన నా ఫోటోలనే చూపించాలి. అదే మంచిపద్ధతి!" అనేశాను నిక్కచ్చిగా.

అతడేం మాట్లాడలేకపోయాడు.

"ఇంతకూ మీ మూడవ పనేమిటో సెలవియ్యలేదు?" అన్నాను మళ్లీ నేనే. బహుశా నా స్వరంలో ఇంచుక వ్యంగ్యం విన్పించినా విన్పించి ఉండవచ్చు. అది నాకు తెలియకుండానే జరిగిన అసంకల్పిత సాధారణచర్య నిజానికి.

"మీ సంతకం తీసుకువెళ్లడం!" అంటూ తన జేబులోంచి ఆటోగ్రాఫ్ పుస్తకం వెలికి తీసి నాకేసి చూశాడు. అతనికన్నా అతి సామాన్యంగా కన్పిస్తోంది అతని ఆటోగ్రాఫ్ పుస్తకం. అప్పుడు వచ్చింది నాకు అకారణమైన కోపం. నేను ఎప్పటికీ జయించలేకపోతున్న కోపం.

"ఐయాం సారీ....నేనెవ్వరికీ ఆటోగ్రాఫ్ ఇవ్వను!" అన్నాను కఠినంగా.

నిర్ఘాంతపోతూ నాకేసి చూసిన అతని చూపుల్లో...అంతులేని ఆశ్చర్యం, సున్నితమైన ప్రదేశంలో దెబ్బతగిలినప్పుడు కలిగే బాధ, ఒయాసిస్సు అనుకుని ఆత్రంగా, ఆశగా కాళ్లీడ్చుకుంటూ వెళ్లి 'ఎండమావి' అన్న విషయం నిర్ధారణగా గ్రహించి ఎడారి మధ్యని బాటసారి పడే వేదనా...అన్నీ కలగలిసిపోతూ స్పష్టంగా కన్పించాయి.

"నేను గత పదిహేడేళ్ళుగా మీ అభిమానిని. ఈ పదిహేనేళ్లలోనూ దాదాపుగా మీరు రాసిన ప్రతి కథా, ప్రతి నవలా, ప్రతి వ్యాసం చదివాను. మిమ్మల్ని చూడాలనీ, మీతో కొంత సేపయినా మాట్లాడాలనీ వ్యయప్రయాసలకోర్చి ఇంత దూరం వచ్చాను. మీ ఆటోగ్రాఫ్ తీసుకోకుండా వెళ్తే నాకు

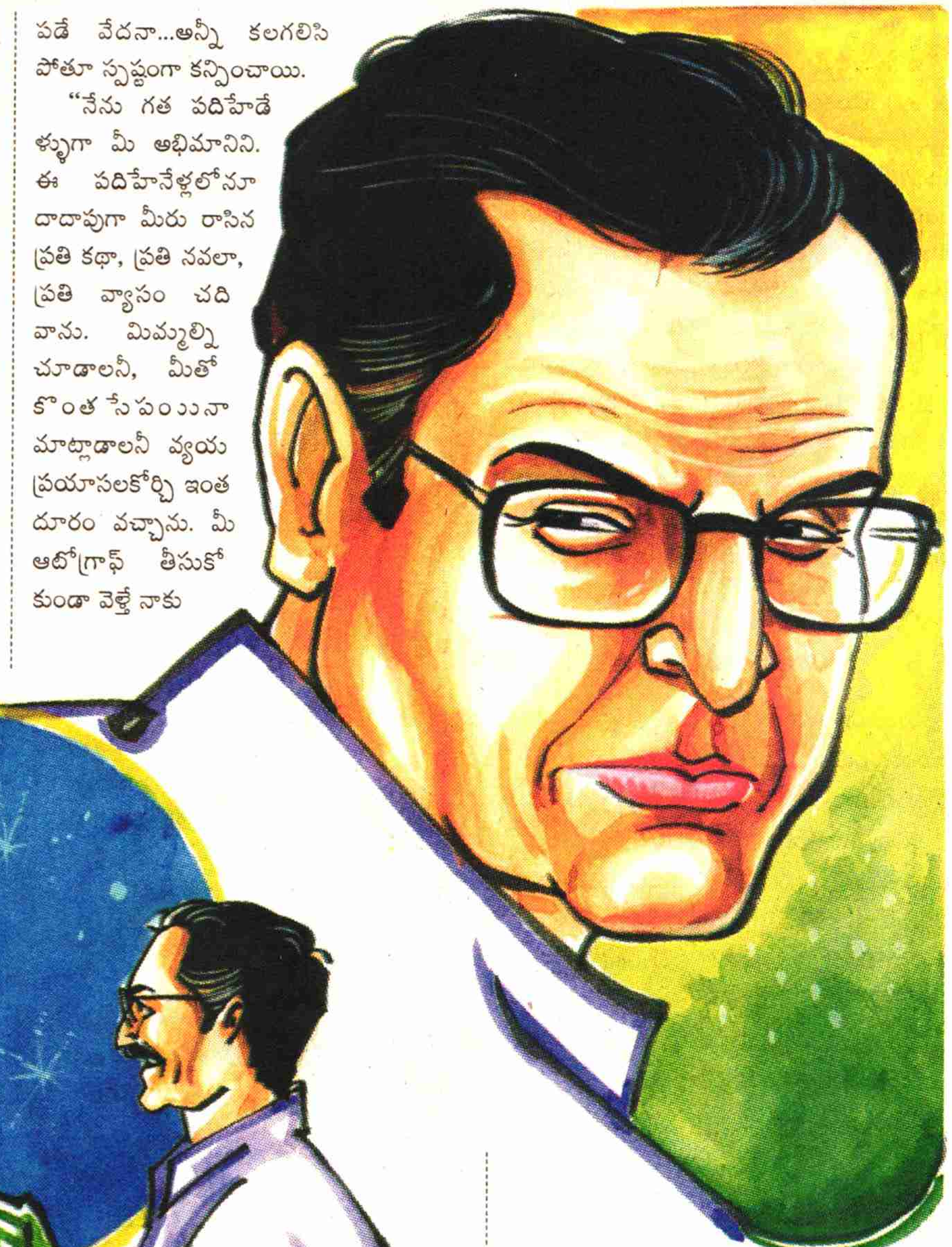

చాలా నిరాశగా ఉంటుంది" అన్నాడు.

"సీ...మిష్టర్ మధుమూర్తీ. పెద్దపెద్దవాళ్లకే ఇవ్వలేదు నా ఆటోగ్రాఫ్. అవార్డులు పొందిన రచయితలు సైతం నా సంతకం కోసం ఎంతో ప్రయత్నిస్తారు. మరీ సన్నిహితులకు రాసే ఉత్తరాలలో తప్ప నా పూర్తి సంతకం మరెక్కడా ఉండదు. నా విలువైన సంతకాలని పదిలపరుచుకోవాలనే నేనవసరమైన ఉత్తరాలూ అవీ రాయను. కాబట్టి నా సంతకం గూర్చి మీరు ఆసక్తి చూపనవసరం లేదు"

ఓ రెండు నిముషాల పాటు అతడు తలవంచుకుని అలా కూర్చునేశాడు. ఆతరువాత తల పైకెత్తాడు. అప్పుడు అతడు నాకేసి చూసిన చూపును నా జీవితంలో నేనెప్పటికీ మరిచిపోలేను.

"వెళ్తాను!" అంటూ చకచకా నడిచి నా గదిలోంచి వెలుపలికి వెళ్లిపోయాడు చాలా నిర్లక్ష్యంగా.

నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. నాగదిలోకి ప్రవేశించేటప్పుడు ఎంత వినయం? ఎంత విధేయత? పైగా ఆ చూపుల్లో కన్పించిన వాత్సల్యం, అభిమానం అంత త్వరగా అంతరించి అంత చప్పున అంత అసహ్యం ఎలా చోటుచేసుకోగలిగింది? ఏది ఏమైనా అతని ఆఖరిచూపు నన్ను చాలా ఇరకాటంలో పడవేసింది. అతని పట్ల చాలా నిర్లక్ష్యంగా, నిర్మొహమాటంగా, గర్వంగా ప్రవర్తించి తప్పుచేశానేమో అనే అనుమానం క్రమక్రమంగా నా మనసంతా ఆక్రమించుకుని బాధించడం మొదలుపెట్టింది. బాధ అనేది మొదలవ్వాలే గానీ తరువాత దాన్ని ఆపడం మాత్రం నా తరంగాని పని.

పదినిముషాల తర్వాత... "కారు తీయమని చెప్పండి" అన్నాను.

"సార్. డ్రైవర్ లంచ్‌కి వెళ్లాడు. ఇంకా రాలేదు!"

సెక్రటరీ అలా అనగానే ఆలోచిస్తూ టేబుల్ సొరుగు లాగాను. నేను మామూలుగా ఇంటికి ఆలస్యంగా వెళ్తుంటాను. అందువల్ల డ్రైవర్ తన వేళకు తను వెళ్లి భోజనం ముగించుకుని వస్తుంటాడు. టేబుల్ సొరుగులో ఉన్న రెండవ జత కారు తాళాలు అందుకుని కుర్చీలోంచి లేచాను. లిఫ్ట్‌లో గ్రవుండ్ ఫ్లోర్ చేరుకుని గబగబా నడుస్తూ వెళ్లి పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో నిలిపి ఉన్న నా శాంట్రో కారు తలుపు తెరిచి కూర్చుని స్టార్ట్ చేసి పోనిచ్చాను. బస్ స్టేషన్ దారి వైపునకు ఓ కిలోమీటర్ దూరం వరకూ వెళ్లాక అతడు కన్పించకపోవడంతో కారును వెనక్కి తిప్పి వేగంగా రైల్వేస్టేషన్ రోడ్డుకేసి పోనిచ్చాను. కొంతదూరం వెళ్లాక నా అంచనా నిజం అయింది.

రోడ్డు ప్రక్కగా నడుస్తూ వెళ్తున్న మధుమూర్తి కన్పించాడు. సర్రున కోసి కారు ఫుట్‌పాత్ ప్రక్కగా ఆపాను.

కారులో నన్ను చూసిన మధుమూర్తి పెద్దగా ఆశ్చర్యపోలేదు. నన్ను చూడగానే తన నడక మాత్రం ఆపాడు అంతే! నేనే కారు దిగి అతని దగ్గరగా వెళ్లాను.

"నాకెందుకో మీకు ఆటోగ్రాఫ్ ఇవ్వాలనిపించింది. అందుకే నేనే వచ్చాను" అన్నాను నిజాయితీగా.

"అలాగా!" అన్నాడు కానీ నేననుకున్నట్టుగా జేబులోంచి ఆటోగ్రాఫ్ పుస్తకాన్ని మాత్రం వెలికి తీయలేదు.

"ఇవ్వండి మీ పుస్తకం సంతకం చేస్తాను" అన్నాను.

"ఒద్దులెండి"

"అదేమిటి?" అన్నాను కాస్త ఖంగుతిని.

"నేను సామాన్యుడ్ని సార్! విలువైన మీ సంతకాన్ని ఖరీదైనరీతిలో పదిలపరుచుకునే శక్తియుక్తులు లేనివాడ్ని. ఆ విషయాన్నయినా ఈవాళే తెలుసుకోగలిగాను. అందువల్ల మీ సంతకం ఇహ నాకు అవసరం లేదు!" అన్నాడతను అతి నిక్కచ్చిగా. నిర్ఘాంతపోవడం నా వంతయిందీ పర్యాయం.

"పోనీ కారెక్కండి. మా ఆఫీసుకు వెళ్దాం. నా సంతకంతో ఉన్న ఫోటో ఒకటి తీసుకుందురుగానీ. మళ్లీ మిమ్మల్ని మీరు దింపమన్న చోట దింపుతాను" అనేశాను గబగబా.

"ఒద్దు సార్. విలువైన మీ సంతకాన్నే భరించలేనివాడ్ని అత్యంత విలువైన మీ ఫోటోనెక్కడ భరించగలను?"

"అంతేనా?" నా స్వరం నాకే నీరసంగా విన్పించినట్లయింది ఎందుకో.

"అంతేనా? అన్నారు కాబట్టి చెప్తున్నాను సార్. ఇక జీవితంలో నేనెప్పటికీ పొరపాటున కూడా మీరచనలు ముట్టను!"

"అదెందుకు?"

"దాదాపు పదిహేనేళ్ళుగా మీ రచనలను ఎంతో అభిమానంతో చదువుతూ వచ్చాను. మీరు బాగా మంచి కథ లేదా మంచి నవల రాసినప్పుడు ఆ పత్రికకు లేదా పబ్లిషింగ్ హౌస్‌కు మా ఊరి నుండీ నేను ఉత్తరం రాయడమే కాక చుట్టు పట్ల ఊర్లకు పనిగట్టుకువెళ్లి అక్కడి నా మిత్రుల చేత చదివించి వారిచేతా వారి అభిప్రాయాల్ని ఉత్తరాలుగా రాయించి పోస్టు చేయించి వచ్చేవాడ్ని. తరచూ సాహితీ మిత్రులతో మీరచనల మీద డిస్కషన్లు, విశ్లేషణలు, అబ్బ ఓహ్... విలువైన నా సమయం ఎంతలా వృధా అయిందో ఇప్పుడు మీ అతివిలువైన సమయాన్ని గూర్చి తెలుసుకున్నాక తెలిసివచ్చింది. ఇహపై మీరెంత గొప్ప రచన చేసినా మీకు నోబుల్ ప్రైజ్ లభ్యం అయినా కూడా మీరచనలు మాత్రం ముట్టుకోను" అన్నాడతను సావధానంగా పెదవుల మీద చిరుదరహాసంతో. మోటార్ సైకిల్ మీద వెళ్తున్న ట్రాఫిక్ ఇన్‌స్పెక్టర్ నాకు పరిచయం ఉన్నవాడే. రోడ్డు మీద నిలబడి ఉన్న కారును చూసి కాస్త స్లో అయి ఆ పై నన్నూ, మధుమూర్తినీ చూసి వేగం పెంచుకుంటూ వెళ్లిపోయాడు.

"అస్త్ర సన్యాసం చేస్తారన్నమాట!" అన్నాను కొద్దిగా నవ్వి.

"అస్త్రసన్యాసం ఎందుకవుతుంది? వేలాదిమంది తెలుగు రచయితలలో, రచయిత్రులలో వందలాదిమంది మంచి మంచి రచనలే చేస్తున్నారు. మీవి తప్ప ఇతరులవి చదువుతాను. ఒక్క రచయిత రచనలు చదవకపోయినంత మాత్రాన వచ్చే నష్టం ఏమీ ఉండదనే ఓ ఖచ్చితమైన అభిప్రాయం ఏర్పడిపోయింది నాలో ఇప్పటికిప్పుడే!ఆ మాత్రం స్వయం నిర్ణయాధికారం పాఠకుడికి ఎప్పుడూ ఉండి తీరుతుంది కదా?"

ఆరేళ్ల తరువాత దొరికిన కుక్క

సెయింట్ లూయిస్‌లో బార్క్‌స్కీ కుటుంబం క్యాజో అనే కుక్కని పెంచుకుంటోంది. వాళ్లు కొలంబియా యాత్రలో ఉండగా ఆ కుక్క తప్పిపోయిందిట. ఇక అది దొరకదని వాళ్లు గుండె రాయి చేసుకున్నారు. కానీ చిత్రంగా ఆరేళ్ల తరువాత ఆ కుక్క దొరికింది. డర్ఫ్సీ ఫండ్ అనే సంస్థ ఇలా తప్పిపోయిన 900 పైచిలుకు కుక్కల్ని స్వంతదారులకు అప్పగించిందిట. క్యాజో ఇన్నేళ్లుగా తమ స్వంత ఊరికి 120 మైళ్ల దూరంలో ఒక వృద్ధురాలింట్లో పెరుగుతూ వచ్చిందిట. దాని ముఖంమీద గుండె ఆకారంలో మచ్చ, దాని వేళ్లమీద తెల్లని జుట్టు, పిల్లి తరహాలో తన శరీరమంతా రుద్దుతూ అందర్నీ పలకరించడం... వీటినిబట్టి క్యాజోని బార్క్‌స్కీ కుటుంబీకులు ఇట్టే గుర్తు పట్టగలిగారట. అది మళ్లీ దొరకడం ఒక మిరకిల్ అని వాళ్లనుకుంటున్నారు.

బ్యాంకు వారి తప్పిదం

స్కాట్‌లాండ్‌లో హేలిఫేక్స్ బ్యాంకు వాళ్లు తమ బ్యాంకులోని 75,000 మంది కస్టమర్ల అక్కౌంట్స్ వివరాలని (కోడ్స్‌తోసహా) ప్రింటు చేసి స్టెఫనీ మోక్లాలన్ అనే 22 సంవత్సరాల కస్టమర్ ఇంటికి ఒక పెట్టెలో పంపారట. కస్టమర్ల వ్యక్తిగత వివరాలని రహస్యంగా ఉంచాల్సిన బ్యాంకు ఇలాంటి ఘోరం చేసినందుకు ఆ యువతి రాద్ధాంతం చేయకుండా జరిగింది గుట్టుగా బ్యాంకు అధికారులకు తెలియజేసింది. చాలా పొరపాటైపోయిందని, ఇంకెవరూ ఆ సమాచారాన్ని దుర్వినియోగం చేయకుండా ఆమె కాపాడినందుకు కృతజ్ఞతలు చెబుతూ ఆమెకు కలిగిన ఇబ్బందికి క్షమాపణ చెప్పుకున్నారు.

ఎర్ర పాలిచ్చిన ఆవులు

జెర్సీకి చెందిన పీటర్ హూగ్యూ అనే రైతు తన ఆవులకు కేరెట్లు పెడితే అవి ఎంతో ఇష్టంగా తిన్నాయి. విచిత్రమేమిటంటే ఆ ఆవులు ఎర్రని పాలిచ్చాయిట. దాంతో కంగారుపడిన అతను జంతువుల డాక్టర్‌ని సంప్రదించాడు. ఆవులకు ఫ్రాన్స్ నుంచి దిగుమతి అయిన తెల్ల కేరెట్లని పెట్టమని ఆయన చెప్పాడట. తెల్ల కేరెట్లకీ, ఆరెంజ్ కలర్ కేరెట్లకి రుచిలో తేడాలేదు. ఆవులు తెల్ల కేరెట్లని తిన్నాక మామూలుగా తెల్ల పాలనే ఇవ్వసాగాయిట.

-తటవర్తి

"అయినా ఎందుకలాంటి నిర్ణయం?" అని ప్రశ్నించాను. ఎప్పుడూ నన్నంటిపెట్టుకుని ఉండే గర్వం, ధాష్టీకం నాలో లేవప్పుడు.

"ఎందుకు? అంటే నిర్దిష్టమైన జవాబు ప్రస్తుతానికి నావద్ద లేకపోవచ్చు. కానీ నేనో నిర్ణయానికి వచ్చిన తర్వాత మాత్రం దానికి తిరుగుండదు సామాన్యంగా. పోతే నేను చదివిన చదువు, సంపాదించుకున్న లోకజ్ఞానం, పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల జీవితంలో నేనెదుర్కొన్న సంఘటనలు అన్నీ నాకు మనుష్యులను ప్రేమించడం నేర్పించాయి. అదే విధంగా మనుష్యులను ప్రేమించలేని వారిపట్ల ఉదాసీనంగా ఉండిపోగల స్థాయిని కూడా నాకివ్వగలిగాయి.

ఇహపోతే ఇవ్వడం తెలిసిన వారికి ఇన్‌రిటర్న్ తిరిగి తీసుకోవాలనే ఉబలాటం ఉండడంలో తప్పులేదు కదా!" అంటూ అతడు ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆగాడు. నేనేం మాట్లాడలేకపోవడం వల్ల తిరిగీ తనే మాట్లాడాడు.

"నా ఉద్దేశ్యంలో రచయితల మీదున్నంత సామాజిక బాధ్యత సంఘంలో ఇతరుల మీద లేదు. అందుకే రచయితలు విజ్ఞానంతో పాటూ వివేకాన్ని, వ్యక్తిత్వాన్ని, వినయాన్ని కూడా పెంపొందించుకోవలసిన అవసరం చాలా ఉంది. తన రచనలతో పాఠకుల గుండెలను పలుమార్లు స్పర్శించిన ఓ ప్రఖ్యాత రచయిత అంటాడు మనుష్యుల్ని ప్రేమించే వాళ్ళే మంచి కథలు రాయగలరని! మరో ప్రఖ్యాత సాహితీవేత్త అంటాడు మనుష్యులను గురించి ఆలోచించే వాళ్ళే మంచి రచనలు చెయ్యగలుగుతారని! పైపైగా చూసినా, లోతుగా అధ్యయనం చేసినా ఈ అత్యుత్తమ భావాలు రెండింటికీ పెద్దగా తేడాలేదు. ఎందుకంటే మనుష్యుల్ని ప్రేమించగలిగినప్పుడే వారిని గురించి ఆలోచించడానికి అవకాశం ఎక్కువ ఉంటుంది. అదేవిధంగా మనుష్యుల్ని గూర్చి ఆలోచించగలిగినప్పుడే వారిని ప్రేమించడం సులభసాధ్యం అవుతుంది. మీ రచనలలో మనుషులను గురించి ఎంతో ఆలోచించినట్లు కన్పించిన మీరు మనుష్యులను ఎంతో ప్రేమించే వారై ఉంటారనే భావాన్ని కలిగించారు. కానయితే వ్యక్తిగతమైన మీ నిజజీవితంలో మాత్రం ఆ విషయంలో చాలా వెనుకబడి ఉన్నారన్నది నేను ప్రస్తుతం గమనించిన విషయం. అందులో వాస్తవం ఉందనడానికి ఓ స్పష్టమైన నిదర్శనం చెప్పాలంటే గత పదిహేనేళ్ళలో మీకు నేను ముప్పైకిపైగా ఉత్తరాలు వ్యక్తిగతంగా రాశాను. కనీసం మీరు ఒక్కదానికైనా బదులు రాయలేకపోయారు. మీనుండీ జవాబే లేకపోయినా ఉత్తరాలు రాస్తూ ఉండడం అన్నది మాత్రం తప్పకుండా నా తప్పేనని ఒప్పుకుంటాను. ఏదిఏమయినా ఇహపై మీ రచనలు ముట్టను. ఎందుకంటే ఓ వ్యక్తిగా నాకూ కొన్ని ఇష్టాలూ, అయిష్టాలూ ఉండి తీర్తాయికదా?" అంటూ మళ్లీ ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆగాడు ఆ వింత వ్యక్తి.

"అలాగే చేద్దురుగానీ ముందు కారెక్కండి. మిమ్మల్ని మీరు కోరినచోట దింపి వెళ్తాను" అన్నాను.

"అవసరం లేదుసార్. నడిచి వెళ్లడం నాకు అలవాటే. ఎగుడుదిగుడులు చూసినవాడిని. నడిచే వెళ్లిపోతాను. వెళ్ళేముందు ఓ చిన్నమాట. ఇంటికి ఎవరొచ్చినా అన్నం పెట్టలేకపోయినా కనీసం నీళ్లిచ్చి ఆదరించడం మన సంస్కృతి, మా ప్రాంతంలో శత్రువు ఇంటికి వచ్చినా ముందు త్రాగడానికి చల్లటి మంచినీళ్ళిచ్చిన తరువాతే మాటలు. ఆ అలవాటు గొప్పది.

మీకోసం నాలాంటి వాళ్ళెవరు వచ్చినా దాహం తీర్చి పంపే ఏర్పాటుచేయించండి మొదట! చివరగా ఒక్కమాట. ప్రపంచంలో మనుషులంతా సమానులే నిజానికి. డబ్బు లేదా హోదాల వంటివి మనుషుల కొలమానాలు కావడం శోచనీయం. ఇంతకన్నా చెప్పగలిగేంతటి వాడిని కాను. వెడతాను!" అంటూనే అతడు అటువైపు తిరిగి పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ వెళ్లి చూస్తుండగానే మలుపు తిరిగి అదృశ్యం అయిపోయాడు. బ్లాంక్‌గా తయారైన మనసుతో అటువైపే కాస్సేపు చూసి వెనుదిరిగాను.

ఆఫీసుకి చేరుకున్నాక సెక్రటరీ టేబుల్ వద్దకు నడిచాను.

"ఇందాకా వచ్చినాయన రాగానే ఏం అడిగారు?" అని ప్రశ్నించాను.

సెక్రటరీ స్టెల్లా ముఖంలో ఆశ్చర్యం కనిపించింది.

కొద్దిగా కంగారు పడ్తూ లేచి నిలబడింది.

"ఇక్కడికి రాగానే దాహంగా ఉంది కాస్త మంచినీళ్ళు ఇప్పించండి అన్నారు సార్! నేను అటెండర్ అన్నయ్యకు చెప్పాను. ఇక్కడ కూజాలో నీళ్లయిపోయాయి అయ్యగారి గదిలోని ఫ్రిజ్‌లోంచీ వాటర్ బాటిల్స్ తీసుకోవాలి అన్నాడు"

"తీసుకోవాల్సింది" అన్నాను మనసులో మరింత మధనపడుతూ.

స్టెల్లా మౌనం వహించింది. ఫ్రిజ్‌లోంచీ బాటిల్స్ తీసుకుంటే నేనేమైనా అంటానేమోనని మిన్నకుండాపోయింటాడు అన్నయ్య బహుశా!

"పొరపాటు" అనుకున్నాను పైకే.

"సారీ సర్!" అంది స్టెల్లా.

"పొరపాటు మీది కాదు!" అనేసి ఆగదిలోంచీ నా గదికేసి అడుగులేశాను ఆలోచిస్తూ!!

★

త్రిశూల చికిత్స

మధ్యప్రదేశ్‌లోని హర్దాలో త్రాగుడు మానివేద్దామనుకునేవాళ్లకి మందులు అక్కర్లేదు. 65 సంవత్సరాల బాబా కోమల్‌సింగ్ తాగుబోతుల నాలుకలమీద చిన్న త్రిశూలంతో పొడిస్తే మళ్లీ వాళ్లకు త్రాగాలనిపించదు. గత నలభై సంవత్సరాలుగా అతను ఈ చికిత్స చేస్తున్నాడట. నమ్మకం కలిగించేలా అందరి ఎదురుగా తన నాలుకమీద త్రిశూలంతో గుచ్చుకుంటాడాయన. ఆ చికిత్సవల్ల లాభపడినవాళ్లే కానీ నష్టపోయిన వాళ్లు లేరంటారు స్థానికులు. అయితే అదంతా మూఢనమ్మకమని కొట్టి పారేస్తుంటారు కొందరు డాక్టర్లు. ఏ చికిత్సకైనా నమ్మకమే ప్రధానం కదా!

శ్మశానంలో పెళ్లి

27 సంవత్సరాల స్కాట్ అమ్స్‌వెర్, మిరండా పీటర్సన్‌లు ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకుందామనుకున్నారు. 'మరణం దాకా మేము విడిపోము' అని పెళ్లినాటి ప్రమాణాల్ని అక్షరాలా అమలు జరపాలని తాము శ్మశానంలో పెళ్లి చేసుకుందామనుకుంటున్నామని సెయింట్ లూయిస్ అధికారులకు అర్జీ పెట్టుకున్నాడు స్కాట్. అతనికి అనుమతి ఇస్తే ఇలా మరెంతమంది వస్తారోననే భయంతో శ్మశాన నిశ్శబ్ద వాతావరణానికి భంగం కలగకుండా పెళ్లాడవచ్చని అతనికి అనుమతి ఇచ్చారట.

మమ్మీపై అయిన శరీరం

న్యూయార్క్ దగ్గర్లోని లాంగ్ ఐలెండ్‌లోని ఒక ఇంట్లో వాటర్‌పైప్ బద్దలయిందని ఎవరో రిపోర్టు ఇస్తే పోలీసులొచ్చి ఆ ఇంటిని తనిఖీ చేసారు. ఆ ఇంటి లోపలకు వెళితే టీవీ ముందు సోఫాలో కూర్చున్న శరీరం కనిపించిందట. 70 సంవత్సరాల కేంప్టన్ బేస్ అనే వృద్ధుడు ఏడాది క్రితమే చనిపోయాడనీ, గదిలోని శీతల వాతావరణంవల్ల శరీరం మమ్మీపై అయిపోయిందని తేలింది. ఆ ఇంటికి కరెంట్‌ను కంపెనీవాళ్లు ఎందుకు కట్ చేయలేదో, ఆయన గురించి బంధువులు ఎవరూ ఎందుకు ఆచూకీ తీయలేదో పోలీసులకి అర్థం కాలేదు. ఆయన మధుమేహంతో బాధపడేవాడనీ, ఆయన ఏ ఆసుపత్రిలోనో ఉన్నాడనుకున్నామనీ పొరుగువాళ్లన్నారు. నగరాల్లో మానవ సంబంధాలు ఎంత అధ్వాన్నంగా ఉంటున్నాయో చెప్పడానికి ఇదో మచ్చుతునక.

-తటవర్తి